

Кейт Мос

ГРОБНИЦАТА

Сряда 25 март, 1891

Тази история започва в град, постлан с кости. На улици, по които почиват мъртъвци. Започва от тихите булеварди, тротоари и слепи алеи на Монмартърското гробище в Париж, между надгробни плочи и каменни ангели, сред шляещи се духове на хора, забравени още преди да са изстинали в ковчезите.

Историята започва със зяпачите по входовете - с бедните и отчаяните на Париж, които се стичат на гробището, за да спечелят от чуждата загуба. Вторачени в минувачите просяци, продавачи на шифон с орлови погледи, плетачки на венци и търговци на църковни дарове, момичета, виещи хартиени цветя, чакащи карети с черни гюруци и зацапани стъкла.

Историята започва с безмълвния ритуал на едно погребение. Датата, часът и мястото са били обявени с малко платено съобщение във "Фигаро", но при все това присъстващите са малко. Тъмни воали и рединготи, лъснати до блясък обувки, екстравагантни чадъри, които предпазват от необичайния мартенски дъжд.

Леони е права до отворения гроб заедно с брат си Анатол и майка им. Красивото ѝ лице е скрито зад черна дантела. От устата на свещеника се сипят баналности, думи на опрощение, които не стоплят сърцата и не докосват чувствата. С неколосаната си бяла вратовръзка и евтини обувки с катарам свещеникът изглежда отблъскващ - той не знае нищо за лъжите и коварствата, довели до това събиране в Осемнайсетия район, в северната част на Париж.

Очите на Леони са сухи. И тя като свещеника не знае предисторията на този дъждовен следобед. Леони е на погребението, за да отдаде последна почит на един преждевременно завършил живот. Дошла е, за да се прости с любовницата на брат си, която приживе не е познавала.

Очите на Леони са вторачени в ковчеза, който бавно се спуска във влажната земя, при червеите и паяците. Ако в този момент можеше да се обърне, погледът ѝ

щеше с изненада да срещне изражението на любимия й брат. Очите му излъчваха облекчение, не мъка.

Глухи удари на пръст по капака на ковчега. Думите на свещеника отмират в мрачния ден.

'In nomine Patri, et Filii, et Spiritus Sancti. Амин.'

Свещеникът рисува кръст във въздуха и се отдалечава.

Леони хвърля цветето, което тази сутрин е откъснала в парка "Монсо", роза в памет на покойната. Бялото цвете проблясва за миг на върха на облечените й в черно пръсти, завърта се около себе си в студения въздух и поема надолу.

Мир на праха й. Нека спи в мир.

Дъждът се усилва. Отвъд високите порти от ковано желязо покривите, кубетата и кулите на Париж са забулени в сребриста мъгла. Тропотът на каретите по булевард "Клиши" и далечният писък на влаковете, излизащи от "Сен Лазар", достигат приглушени.

Когато останалите се отправят към изхода, Леони докосва брат си с ръка. Той прихваща ръката й и свежда поглед. Докато вървят по алеята, Леони от все сърце си пожелава това да е краят. Пожелава си да могат да излязат от сенките и да забравят мрачните последни няколко месеца.

Но в този момент, на стотици мили на юг от Париж, нещо се случва.

Реакция, отклик, последствие. Едва доловим вятър раздвижва листата на вековните букови гори над известния с минералните си бани курорт Рен-ле-Бен. Звучи музика, и не звучи.

Enfin. Най-последно.

Разбудена от жеста на едно нищо неподозиращо момиче в Монмартърското гробище в столицата, каменната гробница в обраслите до непристъпност алеи на имението "Ла Кад" се раздвижва. Човек би помислил, че слънцето е решило да си поиграе, преди да залезе, но за миг гипсовите статуи поемат въздух, раздвижват се, въздишат.

Портретите върху картите, погребани между пластове камъни и земя, в които реката се губи, оживяват. Мимолетни образи, само толкова. Предчувствие, илюзия, вероятност.

Истината е, че тази история започва не с постлания с кости гробищен парк в Париж, а с колода карти.

Книжката с картинки на Дявола.

Превод Борис Делирадев